

PROLOOG

‘Wil je nog wat drinken, Jur?’

Jurriaan Veldhoven keek op z’n horloge en schudde z’n hoofd.

‘Ik moet zo gaan, Eef’, zei hij gehaast.

Ze knikte en keek hem aan. Knap, donkerblond, slank. Vriendelijke ogen. Grijs, maar niet koel. Kort geleden hadden ze nog knallende ruzie gehad. Ze had daarbij een vaas met bloemen stukgegooid. Zijn bloemen, vlak voor zijn voeten. Ze had geschreeuwd, gejangt, aan z’n kleren getrokken en hem laf genoemd. “Je moet beslissen!!”, had ze hem toegesnauwd.

Zes maanden kende ze hem nu. Ze had hem ontmoet tijdens de opening van het nieuwe stadskantoor. Jurriaan was de ontwerper, zij was als aannemer betrokken bij de bouw. Maar als altijd leek ze op de verkeerde man te zijn gevallen. Jurriaan was getrouwd en had een zoon. Ze had een keuze van hem geëist, en gekregen.

‘Ik zal je missen, Jur’. Het klonk alsof ze stikte in haar eigen woorden.

‘Stel je niet aan Evelien, het is maar een weekje.’

‘Zeven nachten.’

Hij glimlachte en trok z’n jas aan. ‘Je bent lief’, zei hij.

Hij liep naar haar toe en gaf haar vluchtig een kus.

‘Vertel je het je vrienden nu ook, van ons?’

Hij knikte, pakte een tissue uit zijn jaszak en depte haar voorhoofd.

‘Denk je goed om jezelf?’, vroeg hij. ‘Je bent nog steeds koortsig.’

Ze draaide zich half om. ‘Ga nu maar. Straks kom je nog te laat.’

Hij keek op z’n horloge. ‘Verdikkeme!’, riep hij geschrokken, pakte z’n koffer en liep met vlugge passen de kamer uit.

Evelien Mulder was gaan zitten. Het was nu woensdag, overdacht ze. Over een week zou Jur pas terugkomen. Ze keek om zich heen, naar de ruimte in de nog half ingerichte flat. “Ik wil je wat laten zien”, had hij een week na hun ruzie gezegd. Het was deze flat. “Tijdelijk”, beloofde hij. “Eerst moeten de scheidingsperikelen achter de rug zijn.” Ze kon zich niet herinneren zich ooit zo gelukkig te hebben gevoeld. Vier dagen woonden ze nu samen. Vier heerlijke dagen en nachten.

Ze stond op, liep naar de keuken, trok een vel van de keukenrol en streek daarmee over haar voorhoofd. Ze had een stevige griep te pakken. Anders was ze met hem meegegaan naar dat congres in Barcelona. Ze zuchtte. Vanmorgen had ze definitief afgehaakt. Ze was badend in het zweet wakker geworden.

“Wat droomde je?”, had Jurriaan gevraagd. “Je ijldde, je riep steeds: laat me met rust, laat me met rust!” Eerst had ze haar schouders opgehaald, maar daar was hij niet ingetrapt.

“Kom op, Evelien! Wat droomde je!?”

“Het was niets, Jurriaan. Gewoon een koortsdroom denk ik, ik kan het me niet eens herinneren.” Hij had

doorgevraagd, maar ze had voet bij stuk gehouden. Niet nu, had ze zich voorgenomen. Straks als hij weer terug is, zal ik er met hem over praten.

Ze rilde weer. Een minuut geleden had ze het nog heet gehad, nu rilde ze van de kou. Of was het van angst? Ze zou naar bed moeten gaan. Halfzeven. Jur ging de lucht in. Ze stond op. De stramme houding, waarin ze had gezeten, eiste haar tol. Met stijve bewegingen liep ze naar de voordeur. ‘Verrek’, mompelde ze. ‘Hij staat nog half open. Logisch dat ik het zo koud kreeg!’

Ze gaf er een trap tegen en verwenste Jurriaans nonchalante gedrag. De sleutel van de voordeur, peinsde ze. Wat had Jur nou gezegd, oh ja, in de meterkast. Ze opende de deur van de meterkast. Geen sleutel, zag ze onmiddellijk. Wel het haakje waaraan je hem mocht verwachten. Verdomme Jur, waar is de sleutel? Ze doorzocht de zakken van zijn achtergebleven colberts. Niets. Zou ze hem bellen? Ze liep terug naar de voordeur en controleerde of deze goed in het slot was gevallen. Ach nee, overdreven om daar nu over te bellen. Morgen zou ze de huisbewaarder om een duplicaat vragen. Ze deed het licht in de hal uit en liep terug naar de kamer. Haar blik gleed over de nog volgepakte dozen. Dozen, gevuld met allerlei spullen, haar spullen, die nog steeds een plaatsje moesten krijgen in zijn flat, of nee, in hun flat. Ze doofde het licht in de kamer en liep naar de achtergelegen badkamer. Het voornemen te gaan douchen liet ze varen. Ze beperkte zich tot het tandenpoetsen en het wassen van haar gezicht. Met afgrijzen keek ze in de spiegel. Ze zag lijkleek en het haar kringelde in vette slierten langs haar gezicht. ‘Jezus,

wat zie ik eruit', mompelde ze verschrikt. Ze pakte twee paracetamoltabletten uit het medicijnkastje en liep naar de keuken om een glas te halen. Over de betonnen galerij hoorde ze voetstappen. Even later passeerde een gedaante het keukenraam. De eerste keer, dat haar dit gebeurde, was ze zich lam geschrokken. Nu was ze er aan gewend geraakt. Het was het gevolg van het wonen in een galerijflat, en zeker wanneer je als eerste naast de lift woont. Ze sloot het gordijn en stopte de tabletten in haar mond. Met dichtgeknepen ogen dronk ze het glas leeg. Daarna liep ze naar de slaapkamer, sloot de gordijnen, kleedde zich rillend uit en kroop in bed. Amper in bed ging de telefoon. Ze schrok en keek op de wekker, kwart voor zeven. Jurriaan? Had hij z'n vliegtuig gemist? Gehaast stapte ze weer uit bed, liep terug naar de kamer en nam op, maar nog voor ze haar naam had kunnen noemen werd er opgelegd. 'Verdomme!', riep ze kwaad. Terug in bed schrok ze van haar eigen gedachten. Hij zou haar toch niet controleren? Nee, onzin natuurlijk. Iemand draaide een verkeerd nummer en kwam daar zelf achter. Of zou het weer.... Nee, niet aan denken nu. Ze ging op haar zij liggen en trok haar knieën op. Slapen lukte niet. Ze kwam maar niet los van de gedachte, die haar al enkele weken bezighield. Ze moet er met iemand over praten. Een collage van gezichten trok voorbij. Jurriaan overheerste. Waarom was hij niet bij haar gebleven? Waarom liet hij haar hier doodziek achter? Ze rilde weer en trok het dekbed verder over haar hoofd.

Ze schrok wakker uit een droom. Het geluid, dat haar deed schrikken, herkende ze nu als het geluid van een

dichtslaande deur. De voordeur! Het schokte door haar heen. 'Maar..., dat kan niet', fluisterde ze tegen zichzelf. 'Ik weet zeker dat hij dicht was.' Jurriaan? Had hij zich bedacht? Langzaam kwam ze overeind. Haar nachthemd hing als een natte dweil verwrongen om haar lichaam. Het bleef stil. Ze moest het hebben gedroomd. Uit alle macht probeerde ze het gedroomde in haar herinnering terug te roepen, maar ze kwam - anders dan de vorige nacht - niet verder dan wat vage, onbeduidende beelden. Beelden waarin een dichtslaande deur geen rol speelde. Het zou toch niet... Ze ademde zwaar. Ze moest het zeker weten. Maar juist voordat ze al haar moed had verzameld, ontdekte ze de streep licht onder de slaapkamerdeur. Onmiddellijk daarop zag ze de deurkruk zakken, langzaam, maar onmiskenbaar zakken. Dit was niet Jur, dit was... Ze wilde roepen. Haar mond vormde een naam, maar een klauw van angst greep haar bij de keel. Seconden lang bleef de kruk op zijn laagste stand hangen, gevolgd door zachte, bonkende geluiden. Even nog was er de illusie dat de indringer de klemmende deur voor gesloten hield. Toen zwaaide hij met geweld open...